SVOBODA Свобода

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 131. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 13, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 13-го ЛИПНЯ 1993. Ч. 131. РІК C.

ПРЕЗИДЕНТ Л. КРАВЧУК ВИСТУПИВ НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 9-го липня, перед відлетом Президента України Леоніда Кравчука до Вінниці, стало відомо про рішення російського парляменту визнати Севастопіль російським містом і постійною базою Чорноморської фльоти Росії. У зв'язку з цим Президент Кравчук скликав закрите засідання Ради Оборони України просто на летовищі в Бориспелі. У засіданні взяли участь прем'єр-міністер України Леонід Кучма, міністер оборони Костянтин Морозов, заступник міністра Оборони Іван Біжан, міністер закордонних справ Анатолій Зленко, віцепрем'єр-міністер з питань економічних реформ Віктор Пинзеник. По закінченні засідання Президент Кравчук і прем'єр-міністер Л. Кучма зустрілися з журналістами. Л. Кравчук заявив, що Україна не визнає рішення парляменту Росії і буде дотримуватися існуючих угод про недоторканість кордонів. Л. Кучма сказав, що розцінює рішення російського парляменту як втручання до внутрішніх справ України. На думку Л. Кучми, питання про статус Севастополя треба було вирішувати на рівні президентів і урядів двох держав.

Напередодні Президент Кравчук дав інтерв'ю для першої програми української телевізії, присвячене перспективам відносин між Україною і Росією.

Пресовий центр Міністерства Закордонних Справ 6-го липня повідомив, що президентським декретом затверджено персональний склад державної делеґації України на переговори з Російською Федерацією щодо узгодження проєкту угоди про дружбу, співпрацю і партнерство між двома державами. Керівником делеґації призначено надзвичайного і повноважного посла з особливих доручень А. Озадовського.

Президент Кравчук заявив в телевізії, що внутрішні проблеми України і Росії після розпаду СССР відклали на другий плян питання полагодження якісно нових взаємин між державами. Від цього дуже постраждала економіка обидвох держав. Сьогодні завершується підготова широкого двостороннього договору, який має включати взаємне зобов'язання про відмову від будь-яких територіяльних претенсій. Л. Кравчук зазначив, що з боку президента Росії Боріса Єльцина та виконавчої влади Росії територіяльних претенсій до України нема, але на рівні депутатського корпусу Російської Федерації питання Чорноморської фльоти, Криму та Севастополя порушуються постійно. Президент України заявив, що територіяльні претенсії не можуть бути предметом обговорення.

Щодо спільного політичного союзу, то Кравчук вважає що він неможливий, оскільки неможливо об'єднати на демократичних засадах такі різні у ментальному, культурному, релігійному та духовному пляні держави. Подібне об'єднання можливе тільки за умов тоталітаризму і диктатури, як це було в колишньому СССР. „З'єднати зараз людей у будь-який політичний союз — означало б припинення у цих країнах демократичних процесів''. Л. Кравчук також наголосив на необхідності пошуку альтернативних джерел постачання України енерґією, оскільки російський монополізм приведе до того, що Україні доведеться платити за нафту і ґаз ціну, що перевищує світові стандарти. Водночас Україна має проводити у відношенні до Росії політику, спрямовану на співпрацю та досягнення взаєморозуміння.

В цей самий день на нараді зі своїми представниками Президент Кравчук заявив: „Ми вступаємо в надзвичайний етап нашого життя і маємо вижити, вийти з цієї кризи".

У цій нараді взяв участь також прем'єр-міністер України Леонід Кучма, який ознайомив присутніх зі своєю концепцією виведення економіки України з кризи. На недавній пресовій конференції, присвяченій підсумкам візити до Естонії і Литви Л. Кучма заявив, що треба сприяти, створенню Чорноморсько-Балтійського союзу, оскільки Україна зацікавлена в балтійських портах, а країни Балтії зацікавлені в портах чорноморських. Прем'єр також заявив, що до кінця цього року треба обов'язково запровадити власну валюту і додав: „Я прихильник введення в Україні надзвичайного стану. Ми котимося в прірву. Йдеться про порятунок української державности".

В. ГРИНЬОВ РОЗПОЧАВ ПЕРЕДВИБОРЧУ КАМПАНІЮ

Київ (УНІАР). — Тут 1-го липня відбулася пресова конференція депутата Верховної Ради Володимира Гриньова, присвячена підсумкам поїздки на Полтавщину Великої Ради Об'єднання „Нова Україна". Голова „Нової України" В. Гриньов сказав, що це був своєрідний експеримент. „Політику проведення виїздних рад будемо практикувати і на майбутнє. Однією з концепцій НУ є перетворення в аграрному секторі. Розглядалися і загально-політичні питання. Ми побачили, що НУ потребує внутрішніх сил, адже ми практично зробили перший крок до передвиборчої кампанії". На думку Гриньова передвиборча кампанія коштуватиме до одного більйона карбованців, та він сподівається на допомогу спонсорів. Боротьбу В. Гриньов має намір вести ліберальними методами.

На запитання журналістів про його ставлення до Верховної Ради В. Гриньов відповів, що їй час відійти в минуле, але раніше вона має ухвалити два закони: закон про вибори і закон про структуру влади перехідного періоду.

Велика Рада Об'єднання „Нова Україна" ухвалила рішення розпочати підготову до виборів на основі бльоку політичних партій і громадських організацій, які входять до об'єднання „Нова Україна", провести третій — надзвичайний з'їзд НУ на початку жовтня цього року та обговорити на ньому передвиборчу плятформу НУ. У зв'язку з наближенням референдуму про довір'я вищим органам влади Велика Рада НУ звернулася до Президента Л. Кравчука, до Верховної Ради і Уряду з пропозицією створити постійно діючу державну нараду представників політичних партій та громадських організацій з питань урядування в перехідному періоді та скликання конституційних зборів.

Творитимуть торговельні центри України за кордоном

Київ (УНІАР). — Тут 6-го липня з ініціятиви Українського Союзу Промисловців та Підприємців (УСПП) відбулася організаційна нарада для створення за кордоном мережі торговельних центрів України у вигляді акціонерних компаній.

Директор Департаменту зовнішньо-економічних зв'язків Михайло Калінін заявив, що керівництво більшости розвинених країн Европи і ЗСА радять підприємцям своїх держав утриматися від вкладання грошей в економіку України через нестабільність українського ринку. „Головне наше завдання полягає в тому, щоб переконати потенційних чужоземних інвесторів у необхідності допомоги молодій незалежній державі", — заявив Калінін. На його думку, досягти цього можна, створивши негайно торговельні центри України за кордоном. Домовлення про це з Кабінетом Міністрів України, за його словами, вже є.

Завданнями центрів будуть: розвиток експорту української продукції, включення чужоземних капіталів і вкладення українських інвестицій у країнах перебування, здійснення комерційної діяльности з метою отримання прибутку, розповсюдження інформації щодо можливостей розвитку економічних відносин з Україною.

Перші торговельні центри вбачається за доцільне створити в Китаї, Франції, Тунісі, Ливані, Кувайті, Данії, Австрії, Греції і Азербайджані.

О. Цибрівська виступить в Гантері

Джерзі Сити, Н.Дж. (Г. Колесса). — Не часто маємо нагоду почути в Америці гру українсько-американської піяністки Орисі Цибрівської, бо проживає вона тепер в Мюнхені, Німеччина. Але шанувальники фортепіянової музики пам'ятають її з численних виступів в минулих роках. І ось Орися знову приїхала сюди для того, щоб дати сольовий концерт, який відбудеться у суботу, 17-го липня в Центрі Української Культури в Гантері, Н. Й.

О. Цибрівська

Свої перші музичні кроки піяністка зробила під керівництвом батька, Юрія Цибрівського у віці п'яти років, ставши четвертим поколінням музиків у родині. Продовживши навчання у Бруса Саймондса, Джана Контінґулія, Фернандо Ляйреса і Ліона Флайшера, вона закінчила студії, отримавши ступінь бакалявра в знаній Пібоді консерваторії в Балтиморі. В творчому доробку О. Цибрівської — звукозаписи і концертові тури по 49-ох стейтах ЗСА, Далекому Сході, чотирирічна праця при ансамблі Ґреґґ Сміт Сінґерс, широка акомпаньяторська діяльність.

Отримавши в 1978 році стипендію для дворічних студій в Німеччині, О. Цибрівська началася в Музичній школі в Штутгарті у Конрада Ріхтера і відтоді продовжила свою кар'єру як піяністка при оркестрах і акомпаньятор вокалістам та інструменталістам, виступаючи по радіо та на телебаченні. Акомпанюючи солістам, О. Цибрівська виступала у Німеччині, Австрії, Швайцарії, Франції, Люксембурзі та Італії.

Тепер Орися сполучує свою кар'єру „свобідного музика" з повноцінним родинним життям (одружившись в Німеччині, вона стала щасливою матір'ю двох хлопчиків, які, до речі, також вчаться музики). В найближчих плянах артистки — поновити свою сольову діяльність.

В програмі концерту в Гантері, який відбудеться 17-го липня в „Ґражді" — соната Ґ-дур Ф. Шуберта, оп. 894, Фантазія — Беатика М. де Фальї, „Картинки з

(Закінчення на стор. 3)

Парлямент Естонії знову обговорює закон про громадянство

Таллін. — В четвер, 8-го липня, парлямент Естонії, вдруге розпочав обговорення закону щодо статусу „русскоязичного населенія" у зв'язку з тим, що його відмовився підписати президент країни Леннарт Мері. Своє неґативне наставлення до закону Л. Мері пояснює тиском на Естонію з боку Конференції в питаннях безпеки і співробітництва в Европі, а також Ради Европи, які трактують рішення естонських законодавців, виходячи з проросійського становища. Як відомо, група експертів-правників ООН, яка нещодавно відвідала Естонію, щоб на місці ознайомитися зі справою, не знайшла в новому законі ніяких порушень демократії.

В четвер, у той самий час, коли почалися нові дебати, до парляменту прийшло багато демонстрантів, протестуючи проти „шантажистів з европейських організацій''. Член парляменту Март Натт у своєму виступі на вічу заявив: „Відступ перед тиском з-за кордону таїть у собі небезпеку, оскільки цей тиск може ніколи не припинитися".

Того ж дня група депутатів на чолі з Індресом Канніком внесла до закону поправку про право на відклик і право на працю для осіб, яким було відмовлено в наданні громадянства. Однак загалом закон залишився без змін і його головна точка передбачає, що всі росіяни, котрі мешкають в Естонії, мусять подавати прохання, щоб відтак дістати громадянство. А для цього передусім, вони мусять вивчити естонську мову.

Агентство Ассошіейтед Пресс, посилаючись на російські засоби масової інформації, повідомляє про висліди опитування серед естонського „русскоязичного населенія" в червні ц.р. Отже, 56 відсотків опитаних осіб відповіли, що мають намір подати прохання про громадянство Естонії, 20 відсотків хочуть зберегти російське громадянство, 11 відсотків готові жити в цій прибалтійській республіці без ніякого громадянства, а решта 23 відсотки ще не прийняли остаточного рішення.

У СВІТІ

П'ЯТЬ ГРОМАДСЬКИХ ГРУП з різних частин світу, в тому числі група американських лікарів, звернулася до Ради ООН з проханням застосувати збройну силу, щоб врятувати столицю Боснії від остаточного зруйнування, а її мешканців — від цілковитого винищення. Автори заяви підкреслюють, що жорстока облога Сараєва сербами привела місто на межу смерти. Вже три місяці там нема електрики, два тижні тому припинилася достава газу, дуже бракує харчів і медикаментів. Тільки протягом минулого тижня в місті зареєстровано 700 випадків дезинтерії.

В СЕРЕДУ, 7-ГО ЛИПНЯ, новий прем'єр-міністер Канади Кім Кемпбелл під час свого головування на нараді в Токіо з приводу кризової ситуації в республіках колишньої Югославії закликала до посилення санкцій ООН проти боснійських сербів. Як відомо, канадський підрозділ у складі миротворних сил ООН на Балканах є одним з найбільших. К. Кемпбелл, яка до останнього часу займала пост міністра оборони Канади, наставлена щодо Сербії і боснійських сербів більш гостро, ніж решта лідерів країн „великої сімки".

В ЧЕТВЕР, 8-ГО ЛИПНЯ, прем'єр-міністер Грузії Тенґіз Сіґуа під час зустрічі з журналістами, заторкуючи тему грузинсько-російських взаємин, заявив, що „коли Росія не перегляне і не змінить свого наставлення щодо Грузії, не припинить проти неї неоголошеної війни, не відмовиться від збройної допомоги ґудаутським сепаратистам, то ми будемо змушені відкликати свого амбасадора з Москви". Тристоронні переговори в Москві щодо мирного розв'язання воєнного конфлікту Т. Сіґуа назвав „навмисним зволіканням".

В ЧЕТВЕР, 8-ГО ЛИПНЯ, бойовики генерала Мохаммеда Фарага Айдіда вбили просто на вулиці сомалійської столиці двох сомалійців за співробітництво з місією ООН. Генерал Айдід проголошує зрадниками усіх сомалійців, що відважуються сприяти ООН, оскільки вона, як вважає провідник бандитської зграї Айдід, „використовується американцями для здійснення своїх стратегічних плянів".

ПРЕСОВИЙ ЦЕНТР РУХУ в Києві оприлюднив заяву члена Центрального Проводу Руху, відомого українського економіста професора Володимира Черняка, який вважає, що „вилучення Росією з обігу купюр вартістю від одного рубля до тисячі, совєтського зразка, означає фактичне введення власної національної валюти в цій державі". На думку В. Черняка, цей „логічний крок" Росії підштовхне країни рублевої зони до введення власних національних валют. „Стосовно України та інших членів СНД, що вийшли з рублевої зони, то у зв'язку зі зменшенням рублевої маси це може створити додаткові труднощі у їхніх взаєморозрахунках з Росією і загострити кризу неплатежів", — таку прогнозу висловив проф. В. Черняк.

В ЧЕТВЕР, 8-ГО ЛИПНЯ, амбасадор України в Ізраїлі Юрій Щербак виступив у парляменті перед членами комісії в питаннях еміґрації і абсорбції. Він поділився враженнями від зустрічі з вихідцями з України, які тепер мешкають в Ізраїлі. Говорячи про історію стосунків між двома народами, Ю. Щербак сказав, що не варто замовчувати гострих проблем, а слід прагнути до порозуміння та розвивати взаємовигідну співпрацю.

ЕПІДЕМІЇ У КРАЇНАХ Африки, розташованих південніше від пустелі Сагари, привели до значного зменшення темпів екномічного розвитку, а в деяких майже цілком паралізували господарську діяльність. Якщо медицині вдалося перемогти віспу, то від малярії і туберкульозу продовжують вмирати сотні тисяч людей щороку. Виступаючи на пресовій конференції в Абіджані директор департаменту охорони здоров'я і харчування Світового банку Жанет де Мерод повідомила, що банк уже випрацював пляни фінансування далекосяжної програми розвитку медичної обслуги в Африці.

РОСІЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ХОЧЕ ВЗЯТИ ВІД УКРАЇНИ СЕВАСТОПІЛЬ

Москва. — В п'ятницю, 9-го липня, коли президент Борис Єлцин перебував за кордоном, Верховна рада Росії прийняла рішення, згідно з яким місто Севастопіль відтепер буде належати Росії, хоч, як відомо, воно розташоване на Кримському півострові, що входить до складу України. Севастопіль є головною базою Чорноморської фльоти, тут мають свої постійні стоянки 350 бойових кораблів. Російський парлямент, у праці якого беруть участь переважно політичні противники президента Боріса Єльцина, прийняв це рішення одноголосно — 160 голосами „за" при одному, що утримався.

В суботу, 10-го травня, президент Б. Єльцин, повертаючись з Японії, під час зустрічі в Іркутську з канцлером Німеччини Гельмутом Колем засудив дії російських законодавців. Буквально він сказав, що йому соромно за рішення парляменту. Він вважає, що всі проблеми Чорноморської фльоти повинні вирішуватися „поступово і без поквапу".

Не виглядає, що свавілля російської Верховної ради знайшло масову підтримку громадян Севастополя. У суботній демонстрації взяло участь ледве 300 учасників, які пройшли вулицями з російськими прапорами і у своїх виступах вимагали передання Криму Росії.

Очевидно, що російський парлямент грубо порушив домовлення, досягнуте між лідерами України і Росії про поділ Чорноморської фльоти між двома країнами до 1945 року. Президент України Леонід Кравчук скритикував антиукраїнське рішення російського парляменту. Він висловився в тому сенсі, що Верховна рада Росії в останній рік робила все можливе, щоб зіпсувати стосунки між двома незалежними республіками-сусідами. Л. Кравчук висловив також певність, що рішення парляменту в Москві не узгоджене з інтересами російського народу, його демократичних сил, тому воно мусить викликати осуд в Росії.

На жаль, це рішення відповідає наставленню великої частини офіцерів Чорноморської фльоти, які не рахуються з фактом існування незалежної України і вже не раз піднімали на кораблях російські прапори.

У Вілліямставні повіватиме український прапор 24-го серпня

Вілліямставн, Н.Дж. — Для відзначення 60-их роковин Великого голоду в Україні в неділю, 22-го серпня о год. 8-ій вранці буде відправлена Служба Божа та Панахида в пам'ять жертв голоду 1932-33 років.

У вівторок, 24-го серпня, в другу річницю відродження України посадник міста Джордж Рач підпише проклямацію і проголосить Український День Незалежности. Вранці о год. 10-ій відбудеться вивішення українського і американського прапорів на ратуші та підписання проклямації. Коротку доповідь виголосить Ольга Мричко. Комітет закликає українців Черрі Гілл, Вайнленду, Міллвіллу та околиць прибути на цю урочистість.

В УКРАЇНІ

КИЇВ. — Тут 7-го липня в год. 4-ій ранку пограбовано дачу Митрополита УПЦ КП Філарета у Новоселках Києво-Святошинського району. За попередніми даними, викрадено рідкісні церковні відзнаки, панагію, шість ікон, 15 кришталевих ваз, 21 відріз різних тканин, в'єтнамське срібло, телевізію „Електрон", одяг, автомобіль „Волгу" ГАЗ-24.

ЛЬВІВ. — Політична консультативна рада Львівщини виступила на телевізії із заявою, у якій сказано, що для ефективної діяльности нинішньої влади в Україні потрібно провести конституційну реформу, законодавчо розподілити уповноваження та визначити нову структуру усіх владних гілок, закріпивши це у конституції України. Політична консультативна рада вважає, що час, який залишився до референдуму, Президент повинен використати для початку інтенсивних економічних реформ, рішучих кроків, спрямованих на захист територіяльної цілісности та національних інтересів української держави.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. — Івано-Франківська Обласна Рада визнала ОУН—УПА воюючою стороною і закликала Верховну Раду України до такого ж визнання та надання ветеранам ОУН-УПА відповідного статусу і пільг. Однак парляментарна більшість виступає проти реґабілітації ОУН-УПА.

СИМФЕРОПІЛЬ. — Три депутати Верховної Ради Криму потерпіли від нападу невідомих осіб протягом цього року. Спочатку постраждав Колесниченко та Еґудін, а 30-го червня у власному помешканні побито депутата Віктора Велікова. Щойно він зайшов до квартири, як на нього накинулися кілька осіб, побили і зв'язали. У Криму 1-го липня підірвано два автомобілі.

В АМЕРИЦІ

ЧАРЛЗ КІТІНГ, МОЛ., головна особистість у відомому краху позичково-ощадних інституцій в країні був минулого тижня засуджений до 13-літнього ув'язнення за шахрайство щаднично-позичкової установи ім. Лінкольна та її вкладників. Суддя Федерального окружного суду в Лос Анджелесі Маріяна Пфелзер заявила, що вона подвоїла рекомендований законом присуд, бо його злочини були „приголомшуючими". Адвокат Ч. Кітінґа, Стівен Ніл відразу заявив, що внесе відклик проти цього засуду.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН, перебуваючи в Токіо на конференції провідників держав „Великої сімки", таки переконав їх у тому, щоб вже осінню скликати у Вашінґтоні зустріч високопоставлених урядових чинників вище згаданих країн для обговорення справ безробіття. На думку Б. Клінтона ця проблема є дуже важливою не тільки для ЗСА, бо, як виявляється, безробіття створює проблеми, не зважаючи на економічний ріст.

ПІДКРЕСЛЮЮЧИ СВОЄ СИЛЬНЕ невдоволення з приводу ужиття озброєного загону урядовими властями проти цивільних громадян, лава присяжних у місцевості Бойзі в стейті Айдаго звільнила від вини у четвер, 8-го липня, двох чоловіків оскаржених у вбивстві федерального маршала під час 11-денної облоги садиби громадянина Ренді Вівера. Минулого серпня державні власті намагалися арештувати 45-літнього Р. Вівера та зі зброєю оточили його садибу, де після гострої стрілянини крім вбитого федерального маршала загинула дружина Р. Вівера і 14-літній син.

НЕЗАДОВГО В ЗСА ПОЧНУТЬ продавати малі автобуси та авта російського виробництва за дуже помірковану ціну, котрі є пристосовані до будь-яких теренів і доріг. Про це повідомив голова спільного американсько-російського підприємства Вілліям Андерсон і представник російського автомобільного виробництва „УАЗ". Партнери заявили, що сподіються продати 2,000 автомашин у наступному році.

ГРУПА ПЛЯНУВАЛЬНИКІВ Уряду президента Билла Клінтона для переорганізування програми урядової допомоги потребуючим, розпочинаючи свою працю, обіцяє бути доступною для думок і пропозицій інших зацікавлених цією справою осіб. Завданням згаданої групи є запропонувати законопроєкт, який віддзеркалював би дану у передвиборчій кампанії обіцянку президента Б. Клінтона про зміну цієї програми. Аналітики звертають увагу, що ця група працює дуже інакше від групи, що займається переробленням програми охорони здоров'я під керівництвом Гіллярі Родгам-Клінтон, яка була дуже скритикована саме за свою секретність і недоступність.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money-order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поділ Боснії

Боснія і Герцеґовина були автономними частинами федеративної Юґославії. Коли почався розвал Юґославії започаткований проголошенням державної незалежности Хорватії — Сербія, центральна й мілітарно найсильніша її частина повела війну спершу проти Хорватії і Словенії, згодом проти Боснії і Герцеґовини, які теж проголосили свою незалежність. Від двох літ кривавиться Балкан, бо Сербія не вірікається надії, що силою можна зліпити назад Юґославію бодай із меншим числом автономних частин, але під верховодством її-Сербії-із спільною столицею Беоґрадом. Це відомі факти, але слід пригадати їх на тлі останній подій.

Цією останньою подією є переведений за кулісами із промовчанням перед Радою Безпеки Об'єднаних Націй, військовий союз Сербії і її учорашнього ворога — Хорватії. Невеличка Боснія колись одна із країн Австро-Угорської монархії, раптом опинилася під обстрілом від сербів і хорватів, створивши просто трагічну ситуацію для найчисленнішої етнічної групи — мусулман, дармащо вони різняться від інших тамтешніх груп населення мусулманським віровизнанням, а не атрибутами якоїсь окремої нації. Сербія і Хорватія тихцем порозумілися щодо поділу Боснії, причому йдеться про поділ не тільки етнічних груп сербів і хорватів, які існують у Боснії, але також мусулман, які ні до однієї з тих двох груп не належать. Інформує про той несподіваний зворот у тамтешній ситуації „Ню Йорк Таймс" з дати 3-го липня ц. р.

Ця нова ситуація заскочила затяжну конференцію у Женеві, яка — під формальною фірмою Об'єднаних Націй даремне намагається знайти компромісове мирне закінчення м'ясорубки на Балкані. Справа надзвичайно складна, бо 300,000 мусулман ніяк не погоджуються на поділ Боснії й автономний боснійський парлямент також концепцію Сербії і Хорватії рішуче відкидає. Як відомо, західньоевропейські держави, зорганізовані в Европейській економічній спільноті та в Північно-Атлантійському Союзі (НАТО) відкидали і далі відкидають плян збройної інтервенції, яка внеможливила би продовжування сербської воєнної аґресії. Британський прем'єр Джон Мейджор рішуче противиться також плянові відкликати ембарґо на купно зброї Боснією, бо це — мовляв — продовжить війну. Існують у Боснії тільки з'єднання невтральних країн у рамках міжнародного війська ООН, тепер там шведські вояки. Був там загін армії України і згинули три вояки, родини яких отримують „відшкодування" від централі ООН в Ню Йорку. Але не видко швидкого кінця цій кривавій забаві, бо — читаємо — 14 мусулманських країн ніби організують збройну допомогу боснійським мусулманам. Спізнилися, бо столиця Боснії Сараєво — це одне велике румовище.

На цьому місці вже не раз була пригадка, що в політиці все ще рішає сила. Силовий чинник все ще є вирішним чинником — на довший чи коротший час. Якщо збережеться військовий союз Сербії і Хорватії, то це буде найбільша збройна сила на Балкані. І тоді концепція поділу Боснії стане реальною. Вона має за собою цей арґумент, що не існує окремий боснійський нарід, тому не можна говорити, що боснійцям належить право державного самовизначення. Замотана проблема тому, що Боснія і Герцеґовина були автономною частиною формально зфедерованої Юґославії, що проголосила свою державну незалежність і впала жертвою сербської аґресії.

Недавно зроблено президентові Клінтонові докір, що він критикував президента Джорджа Буша у передвиборчій кампанії, що той нічого не діє, щоб припинити війну на Балкані, а сам теж наслідує Буша. Клінтон боронився, що він не змінив свого становища і був і є за потребою збройної інтервенції на Балкані, щоб припинити тамтешню війну. Але, мовляв, Америка не може діяти сама, без згоди своїх европейських союзників, які противляться такій інтервенції. Докладно таким арґументом виправдувався Джордж Буш та ще покликувався на опінію фахівців із Пентаґону, які впевняли, що гористий терен колишньої Юґославії вимагав би найменше півмільйонової армії з усіма родами збройних сил для переведення успішно такої інтервенції, що тамтешня війна була б дещо подібна до Вєтнамської — числом жертв американських вояків.

Немає пророка, який передбачив би, коли закінчиться ця кривава гра сербських „неділимців". Покищо Сербія стала першою державою, яку виключили із списка членів Об'єднаних Націй, але на глум протектор Сербії Росія стала одним із постійних членів Ради Безпеки ОН і своїм вето внеможливлює будь-яку гострішу дію проти Сербії.

Микола Бараболяк

ПЕРЕДАВАТИ, ЧИ НЕ ПЕРЕДАВАТИ?

Питання нуклеарних ракет в Україні стало сливе гамлетівською проблемою. І сенсу в ньому маленьквато. В Україні залишилась нікудишня для неї нуклеарна зброя. Цю, яка могла бути деякої військової ваги, Уряд давно випустив на північ. Не вживаю слова „передав", бо мабуть передачі в сенсі того слова і не було.

Ці знаряди були під контролею частин під приказами Шапошнікова, і вони просто „дисльокували" їх на його приказ до Росії. Без великого зусилля та спротиву. Дуже сумнівно, чи ця зброя могла б стати Україні у пригоді на випадок атаки з півночі, і частини льояльні до України мали б змогу, й ужили б її проти напасника. Та можна було принаймні лякати нею ворога. Є поза межами усякої імагінації, що коли б навіть удалося перенаставити наявні в Україні ракети з Вашінґтону на Москву, то найшовсь би такий божевільний комадир, що дав би такий приказ. Так же само поза межами достовірности є припущення, що якийсь Шапошніков міг би приказати вжити нуклеарну зброю, щоб підкорити Україну. Тож маючи це на увазі, не треба теж докоряти собі, що позбулися тактичної нуклеарної зброї.

А стратеґічна зброя, що залишилася то тягар для України. Коло неї треба, як у нас кажуть, „ходити". Все щось додавати, доливати, чи направляти, щоб утримати її у формі. Що, не визнаюся. Але воно має бути коштовним. І парадокс у тому, що тих 176 ракет-маток є під контролею 43-ої російської армії, яка, як уся стратеґічна теоретично у розпорядженні СНД, тобто виключно Росії. Її льояльність до Росії, а „получка" від України. Ось який „бизнес" і хосен Україні з цього теоретичного посідання тої пакісної зброї. Одне, що находить у цих умовах виправдання — це нагода „поторгуватись", щоб піднести престиж України, мовляв, троха рахуйтесь із нами, і не трактуйте нас як державу другої кляси. Та проблема в цьому, що переєправлятись у цій справі можна до певних меж не наразившись на закид несерйозности. Захід знає, що це для нас не надто цінний „баргенінґ чіп".

Проєкт державного секретаря Аспена дати ці нуклеарні заряди під контроль міжнародних чинників, заки передати їх на знищення в Росії, повинен на мій розсуд, бути сприємливим для України. Про „розібрання" цих ракет в Україні мови бути не може, бо треба б кажуть вибудувати потрібні для цього завдання заводи, а де кошти? Треба теж тренованих спеціялістів, а Україна їх не має. Процес розмонтовування дуже небезпечний, щоб не виправдати упередження ЗСА. Словом серйозний клопіт. Залишається один атут для України: ракети наша власність. У них матеріяльна вартість. Є попит і ціна на плютоній й уран, що в ракетах. Тож нам заплатять за це джерело енергії. У зв'язку з цим декілька завваг про комерційність цього „товару".

„Со страхом і трепетом" наважуюсь про це писати, бо боюсь, що вийде, що замало в цих справах орієнтуюся. Але надіюсь, що — спеціялісти для таких ділянок знання у „Свободі" — Лев Яцкевич, викладе це питання компонентів нуклеарних ракет краще, і мене, де треба, справить. Енерґію ракетам дає або плютоній, або „високо збагачений уран". Не відаю котре з них сидить у ракетах на Україні. Матеріялу цього по світу досить. Є плютоній „воєнний", цей на боєголовках, але є досить і „цивільного", яким гонять нуклеарні електростанції. І один і другий можна втримати для альтернативного вжитку. Цей зужитий для будови електричної енерґії — на бомби, і з бомб на пальне. Трудність лиш у тому, що ця перерібка дуже коштовна. Переробляється рівнож „військовий" уран, для продукції електричної енерґії, що легше і дешевше. Підраховують, що світ має нині хоч 500 тонн плютонію, і припаси ростуть. Сама Росія має протягом найближчих 15 років, розмонтовуючи свої ракети додавати річно до припасів плютонію 6 тонн, і 30 тонн урану, так що назбирається теж і урану у цілому світі хоч 1,500 тонн. А на випродукування однієї боєголовки має бути досить 5 кілограмів плютонію, або 15 урану. Гай, гай! Коли б так Україні можна продати хоч 100 кілограмів того добра до Іраку або Ірану... Було б долярів на всі потреби. Але жиди викрили б, і ми пропали!

Дехто в Україні хизується „маєтками" у цих боєголовках нуклеарних зарядів, що сидять у цементованих ямах в Україні. Треба мати сумніви, чи ми тим часом не виставляємо себе радше на глум і, що важливіше, на труднощі. Нуклеарного добра у світі наплодили більше, чим ужитку для нього. Великої ціни на нього нема. Тож на мій розсуд, треба передати ці нуклеарні клейноди якнайскоріше на північ. У переєправах з ЗСА і Росією вимогти радше взамін доставу нафти із Москви, та ізотопів, чи як то зветься, для гону нуклеарних електростанцій в Україні, (їх кажуть приходиться тепер купувати у Росії), і тим удоволитись. Бо коби Уряд України принаймні мав повну контролю цих 176 ракет із понад 1,500 боєголовками, в Україні. А то вони — повторюю — під командою 143-ої армії, вповні російської, яка без бою їх не передасть.

А воно помогло б може теж позбутись скоріше з терену України цих „частин СНД", які охороняють ці ракети, коли б на терені держави вже не було стратеґічної зброї. Приходиться закінчити таким: Україна сьогодні не є у найкращій ситуації, щоб могти торгуватися у цілому, тож якщо торгуватися, то второпно.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Роман Савицький, мол.

Дипломний речиталь А. і З. Гельбіґ

У понеділок, 17-го травня 1993 року, в Ірвінґтоні, Н. Дж., відбувся дипломний речиталь Ади і Зені Гельбіґ (кляса проф. Таїси Богданської), яким юні піяністки-сестри відзначили їхнє успішне закінчення Українського Музичного Інституту Америки, Інк. Велика заля Українського Народного Дому при Проспект авеню заповнилась по вінця слухачами, які прибули, щоб підтримати молодих виконавців у їхніх мистецьких шуканнях.

У вступному слові проф. Т. Богданська підкреслила, що лекції із Адою і Зенею були одні із найприємніших для неї, і що в їхньому музичному вихованні велику ролю відіграли музикальні батьки.

Уже в Прелюдії і Фузі Д-дур Й. С. Баха, Ада показала свободу пальцевої техніки і вдумливість. Зате Прелюдія і Фуґа Б-дур цього ж композитора у виконанні Зені відзначалися відповідними староклясичними зворотами.

Головним твором вечора прозвучали Концерт Ц-дур, Оп. 15 Бетовена — твір ще ранній, проте він постійно в репертуарі найбільших піяністів світу. Солісткою в Концерті була Ада, а партію оркестри (при другому фортепіяні) виконала Зеня. Обидві дівчата творили вже юний ансамбль.

Треба зазначити, що у Концерті Бетовена партія оркестри менше вдячна, але Зеня, під вказаівками вчительки Т. Богданської, зуміла видобути майже все потрібне з інструменту. В солістки Ади — туга пальцівка, опановані октави, акордова техніка — все було на послугах музичних переживань, добуття глибшого змісту твору.

У милозвучній другій частині Концерту, елеґантність чергувалася із ніжністю та розмріяністю (вияв Бетовенівської душі молодого ще композитора).

Проте у грайливому „Ронді" виконання характеризувала прецизійність і шляхетність подачі. Несуттєві неточності тут і там можна дати на рахунок трудної до виконання ансамблевої гри у цьому Концерті.

„Експромт" Ас-дур, Оп. 90, ч. 4 Ф. Шуберта у виконанні Зені, проявив біглість правої руки, підтримку лівої у цій поетичній розповіді раннього романтика. Знову ж Мендельзона „Рондо капріччіосо" е-моль, Оп. 14 у виконанні Ади показав випрацьовану динаміку, октавову техніку і пальцеву рузливість. Оцей Мендельзон був дійсно опанований і під мистецьким і технічним оглядом та викликав бурю оплесків.

„Місячне сяйво" К. Дебюссі перенесло нас зручними пальцями Зені вже в інший світ, у світ ніжного імпресіонізму, де переливи місячного світла служать натхнінням для композитора-поета.

Зеня теж із належним відчуттям заграла „Думу" В. Довженка. Це настроєва пісня кобзаря, передана мистецькими, можливостями фортепіяну. Її виконання можна вважати до певної міри авторизованим, бо її вчителька-піяністка Т. Богданська грала була „Думу" самому композиторові, В. Довженкові у Києві, і напевно передала його завваги чи вказівки своїм учням.

Слідував старанний виступ Ади із Ґавотом Ф-дур М. Лисенка. Ґавот — старовинний французький танок із XVII століття, був відповідно стилізований нашим композитором. У цьому творі можна навіть доглеліти національні обриси роботи композитора — основника національної школи в музиці.

Знову ж Зеня відтворила настроєвий, але технічно вимогливий Ноктюрн б-моль, Оп. 9, ч. 1 Ф. Шопена та „Сон любови" Ф. Ліста. Останній твір ставить поважні технічні вимоги від виконавця. Він визвучав належно, але був би скористав ще більше від уважнішої педалізації, яка б дала багатстві акордів кращу можливість визвучати.

Напрошується порівняння наших юних інструменталісток. Музичним талантом вони обдаровані однаково. Різниця лише у їхній психіці й вдачі. Зеня схильна до ліризму, до поезії і її світ — це романтичні твори Шопена, Ліста. Вона любить Дебюссі із імпресіоністичними переливами м'якого світла.

Аді, знову ж, підходять темпераментні, героїчні твори. Вона й закінчила речиталь драматичною „Угорською рапсодією" ч. 6 Ф. Ліста. Це угорська народна музика, подана композитором у мистецькій концертовій формі із цілим арсеналом „супертехнічних" ефектів і проблем, із чого віртуоз Ліст знаний. При „надлюдських" скоках октав Рапсодії, та вправним наддатком на чотири руки („Мілітарний марш" Ф. Шуберта) у виконанні обох сестер, закінчився цей симпатичний вечір.

Приєднуюся до бажання проф. Т. Богданської, висловленого у вступному слові, щоб у майбутньому Ада і Зеня не відійшли від музики, а щоб продовжували плекати це міжнародне мистецтво собі й іншим на приємність, а батька на втіху.

Із чистого доходу цієї успішної імпрези передано понад 500 долярів на потреби української католицької школи при парохії св. Івана Хрестителя у Ньюарку.

Юліян Мовчан

ДВІ ПРАЦІ „НА ПРОЩАННЯ" З БІБЛІОГРАФІЄЮ М. БОЙКА

Максим Бойко: „Бібліографія волинознавства в Північній Америці", ст. 144, „Три віхи української бібліографії", ст. 85, Блумінґтон, Інд., 1993.

І так, з-під пера напевно відомого для багатьох читачів „Свободи" д-ра Максима Бойка, недавно появилися у світ дві нові бібліографічні праці. Дехто може запитати — чому в заголовку цієї статті подано слова — „на прощання?" На жаль, це зроблено не випадково. З достовірних джерел нам стало відомим, що проживши 81 рік і написавши та видавши все (або майже все), що автор мав на меті написати, на цьому М. Бойко вирішив поставити „крапку" щодо своєї бібліографічної публіцистики. І це цілком зрозуміло. Та перед тим як згадати тут коротко бодай про одну з вищеподаних праць (про обидві не вистачило б тут місця) — „Бібліографія волинознавства в Північній Америці" — коротко дещо з біографії автора.

Д-р Максим Бойко народився 12-го лютого 1912 року в Почаєві на Волині. Після успішного закінчення середньої та вищої шкіл на рідних землях та відбуття служби в польській армії, нарешті, вже аж після закінчення війни він розпочинає розгортати свою широку науково-бібліографічну та публіцистичну діяльність. 1947 року в Мюнхені в Українській Економічній Школі він здобуває ступінь бакалавра гуманітарних наук, а рік пізніше там-же також ступінь кандидата наук. 1969 року в Українському Вільному Університеті Бойко успішно захищає дисертацію на ступінь доктора філософських наук. Від 1966-го року працював науковим співпрацівником в університетській бібліотеці міста Блумінґтон у стейті Індіяна аж до відходу на пенсію в 1983 році.

У статті — „Мої головніші культурні здобутки", поміщеній у вищезгаданій праці, М. Бойко пише: „Працюючи в ланці культурної мережі в 1932 році в с. Лопушно біля Почаєва, я заснував Кооперативну бібліотеку, яка проіснувала до 1939 року. Можливо, що перші поселенці Америки у Вірджінії основували подібні бібліотеки, хоч про це нема опублікованих джерел. На еміґрації я першим почав реґіональні студії материка, основуючи 22-го листопада 1949 році у Вінніпеґу 'Ініціятивний гурток волинян' з метою збірки матеріялів. Згодом цей рух поширився також на уродженців інших волостей. Першими з них були буковинці, які видали збірник в 1956 р. Як ініціятор 'Волиніяни' на чужині, в 1951 році я переорганізував 'Гурток' на „Інститут Дослідів Волині і був обраний його секретарем до половини 1960 року".

Якщо йдеться про питання, — що спонукало Максима Бойка — дипломованого економіста, змінити свій фах на бібліотекаря, він у своїй статті „Видання осередка бібліографії Волині" пише: „Хоч моя студійна професія мала бути економія, але опинившись в Америці в нових умовах, хочеш-не хочеш треба було перекваліфіковуватися на іншу професію. Мене зацікавила ділянка бібліотекарства, яка в останніх десятиліття так плодовито розвинулася, що при більших університетах є навіть окремі її факультети з власними методами навчання..."

І далі він пише: „Наше зусилля бути в сім'ї народів Заходу накладає на нас обов'язок мати власну історію культури, до якої належить також Бібліографія, яка будучи наукою про все опубліковане, тим самим є частиною культури народу. І тому тут приходимо до питання — що робити, будучи поза материком, коли країна стогне під владою чужинців, які історію культури свідомо промовчують або невірно її насвітлюють, як це роблять, наприклад, російські окупанти? Відповідь на це може бути лише одна — треба нам самим у вільних країнах Заходу писати всі можливі історичні довідґуки про минуле нашого народу..."

І Бойко пише! Багато пише! Завдяки своїм бібліографічним працям він заслужено здобув визнання у науковому світі. До головніших з його праць належать такі, як: „Бібліографія джерел історії Волині: описовий довідник до 1900 року". Ст. 244, 1969. „Бібліографічний довідник поселень Волині XIX віку". Ст. 163, 1973. „Історико-бібліографічний нарис друкарства Волині: 1578—1830". Ст. 204, 1972. „Бібліографія періодики Воли-

(Закінчення на стор. 3)

Мирослав Лабунька

БІБЛІЯ СЕРЕД СЛОВ'ЯН

I

Від 20—24-го червня ц. р. відбувався у Єрусалимі міжнародний конґрес під назвою: „Перший світовий конґрес взаємодії культур: біблія і східньослов'янські культури XI—XX віків". Популярна назва конґресу: „Біблія серед слов'ян". На конґресі розглядалася доля Біблії серед слов'янських народів, а в першу черґу серед східньослов'янських, і її вплив на їхні культури — від початків її рецепції тими народами й аж по сьогодній день. У конґресі взяла участь тричленна делеґація від Академії Наук України та запрошений делеґат від НТШ у ЗСА

Конґрес проходив у забудуваннях відомого жидівського університету в Єрусалимі, себто на кемпусі, що на горі Скопус. Це найстарша частина університету, бо крім названого кемпусу є ще три інші в різних частинах міста. На горі Скопус наріжний камінь під майбутній університет поклав у 1918 році Хаїм Вайцман, один з провідників сіонізму й перший президент Ізраїля. Формально університет був відкритий 1920 року. Після постання ізраїльської держави університет знайшовся у арабській частині Єрусалиму й був ізольований. Це змусило уряд розбудувати інші частини — кемпуси у жидівській частині міста. Після 1967 року знову почалося поширення цієї старої частини університету й нові будинки побудовано майже цілковито за гроші жидівської діяспори. Забудування університету творять суцільний комплекс на взір старих твердинь. Коло входової брами до університету є постійно сторожа, а цих осіб, що входять, перевірюють з огляду на безпеку.

Конґрес, крім університету, спонзорували інші наукові та добродійні інституції і фундації, як: Академія Наук Ізраїля, Міністерство науки й технології, Ізраїльська асоціяція слов'янських та східньоевропейських студій, Ізраїльська асоціяція українознавчих студій, Наукове Товариство ім. Шевченка (ЗСА), Фундація Сороса, Фундація Аві Гайшув та т. зв. Християнська міжнародна амбасада в Єрусалимі. Всі вони підтримали також конґрес фінансово.

Організатором конґресу й його душею був проф. Єрусалимського університету Вольф Московіч. Його дуже ефективним помічником — Шварцбанд. Організування і переведення того роду конґресів вимагає багато підготовчої праці й плянування, поважних фінансових засобів та справного адміністративного апарату. Всі ці елементи при добрій взаємодії причинилися до успішного переведення цього конґресу. Як інформували організатори, плянування і підготова конґресу тривала шість років.

У конґресі взяло участь біля двісті осіб із 16-ти країн. Виголошено коло сімдесят доповідей. Розпочато конґрес урочистим відкриттям в одній із великих заль університету (Труман Гол) у пополудневих годинах неділі 20-го червня. Відкрив конґрес його голова проф. Вольф Московіч, привітання учасникам виголосили: проректор жидівського університету проф. Бірк, представник Міністерства науки і технології, а також амбасадор України в Ізраїлі Юрій Щербак та перші секретарі російської та білоруської амбасад. Наведу тут деякі, на мою думку, важливі місця із привітання українського амбасадора конґресові:

„Конґрес відбувається в час, коли східньослов'янські народи, скинувши ярмо войовничо-атеїстичного віровчення комуністичного тоталітаризму, почали розбудову не лише своїх самостійних держав, але взялися за відновлення свого зруйнованого культурно-національного життя, невмирущим фундаментом якого була, є і буде Біблія".

„Духовні пророки нашого народу — Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка у пошуках істини неодноразово зверталися до Старого і Нового заповіту. Образ Мойсея, що виводить свій народ з рабства був, є і ще довго буде живим і актуальним для України, яка переживає тепер надзвичайно складний період своєї історії. Легко скинути кайдани з рук, та нелегко звільнити душі людські від кайданів. Дорога до Краю, яка тече молоком і медом, до Краю свободи і незалежности може тривати і 40, і більше років. Принаймні для України та української культури путь з неволі триває вже кілька століть — і тільки Господь Бог знає, яким довгим буде цей шлях, і що нас чекає на ньому..."

•
• •

На першій пленарній сесії конґресу, зразу після офіційного відкриття, були виголошені три доповіді: Александер Алексєєв, директор Російського біблійного інституту в Ст. Петербурзі на тему: „Типологія слов'янських текстів Біблії" — російською мовою; Мирослав Лабунька: НТШ, ЗСА „Тисячу років Біблії в Україні" — українською мовою із коротким резюме англійською мовою; Йоган В. ван дер Гевен, директор т. зв. Міжнародної християнської амбасади в Єрусалимі: „Християнська перспектива про край і людей Біблії" — англійською мовою із рівночасним перекладом на російську мову. Ці три мови, що в них виступали докладачі на цій першій пленарній сесії — англійська, російська й українська — й були офіційними мовами цього міжнародного Конґресу.

Продовження буде.

Гості з України в Чикаґо

Українське Чикаґо в останні роки відвідали сотні відомих наших письменників, політичних діячів, членів Руху та науковців, виступи яких в більшості організовувало для українського громадянства Товариство Сприяння Народному Рухові України, яке очолює д-р Богдан Ткачук. У червні відбулося три важливі імпрези, дві з них влаштовані Т-вом сприяння Рухові, яке тепер допомагає організаціям чи особам України, що допомагають демократизувати Україну та скріплюють своєю корисною працею незалежність української держави, ширять національну свідомість, популяризують українську незфальшовану історію, культуру та допомагають впроваджувати в школи та побут українську мову.

Старанням Української Науково-Дослідчої Програми та Фундації Українських Студій в Іллинойському університеті в Урбана-Шампейн відбулася успішна 12 конвенція, на яку прибуло коло 40 осіб з України. Між ними й перший заступник міністра освіти України Анатолій Погрібний, який в дорозі на конференцію зупинився в Чикаґо з доповіддю на тему „Проблеми освіти в сучасній Україні". Хоч в Україні існує закон, що державною мовою є мова українська, але більшість учителів та професорів привикли викладати російською мовою, мають вже готові, випробувані роками конспекти, які їх охороняли від різних напастей, — нерадо хочуть впроваджувати новизну, бож хто зна, як воно буде. Крім того брак відповідних підручників українською мовою та опору тих, що є близько до шкіл, а ніколи не терпіли української мови та її історії, отримані підручники кладуть, щоб їх ніхто не вживав, бо, мовляв, ніяких українських книжок не отримано. Запровадження української мови повільно проходить у вищих школах, іспити до яких мають здаватися українською мовою, та в нижчих клясах. Щоб перевести шкільництво в Україні на національні рейки, забере багато часу, старань та грошей, яких бракує.

Після закінчення конференції в Іллинойському університеті 16 осіб з України разом з професором Дмитром Штогрином приїхали до Чикаґо, щоб зустрітися з українською громадою та поділитися думками про поступ освіти в різних частинах України. Ця імпреза відбулася, як попередня, в залі парафії української православної церкви святого Володимира. Хоч вони й прибули на короткий час, мали змогу відвідати три українські церкви, українську книгарню та музей і оглянути українську околицю зі своїми крамницями, банками та іншими установами. Всі вони висловили подяку діяспорі, яка не лише допомагає їм, але й „підштовхує" збільшити темпи українізації. І вони вірять, що всі труднощі будуть переборені.

Частинне покриття коштів їх перебування на конференції покрили різні організації з Чикаґо, між ними, як було оголошено, „Самопоміч" — 1,500 дол., парафія святого Володимира відпустила безкоштовно залю на зустріч й дала ще додатково чек на 500 дол., ОДУМ — 280 дол. та ін.

Старанням Руху та Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля — це вже втретє до Чикаґо прибув (вперше — з дружиною українською артисткою Галиною) Володимир Яворівський — депутат Верховної Ради, який всеціло віддався політиці. Незавидне становище в Україні, сказав В. Яворівський, зумовлене безконечними балачками протягом двох років у Верховній Раді, які не допомогли розбудові української держави, й далі невідомо хто за що відповідає, ще й досі не затверджено конституції, натворено десятки різних партій, які як пашківські республіки, діють незалежно, проти всіх, а не беруться до конкретної роботи будування держави. Він вірить, що референдум, запланований на осінь, якщо його належно всі разом приготовлять, дасть корисний вислід. Ті, що хотітимуть лишитися у Верховній Раді, мусять показати (ще до референдуму!), що їм добро українського народу лежить на серці. Україна сама має стати на свої ноги, помочі з Заходу нема чого чекати.

Око

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередно на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

Дві праці...

(Закінчення зі стор. 2)

ні". Ст. 146, 1970. „Бібліографія церковного життя Волині". Ст. 237, 1974. „Бібліографічний огляд збройної боротьби Волині". Ст. 337, 1976.

І хоч, як бачимо, в більшості науково-публіцистичні праці Бойка стосуються його „вужчої батьківщини" — Волині, проте не оминув він також питання загальноукраїнської бібліографії. І тому в 1988 році було започатковано соборну книжну документацію серію „Українська Національна Бібліографія", з рамени якої було видано такі три праці:

„Нариси до історії української бібліографії", 1988, ст. 226, „Українська бібліографія материка та діяспори", 1988, ст. 225, та „Бібліографія української бібліографії", 1989 р., ст. 166. „Лише за період 1968—1993, — пише він на ст. 106-ій своєї книги, — у мене нараховалося понад 35 бібліографічних робіт з ділянки реґіоналістики Волині, як також української національної бібліографії".

Крім того, в цьому ж році було видано, як про це зазначено на початку цієї статті, його 85-ти сторінкову книжку „Три віхи української бібліографії" англійською мовою. І написав він все це в несприятливих для такої праці еміґраційних умовах, не маючи майже жодного доступу до архівних матеріялів на батьківщині, як також одночасно працюючи на „хліб насущний". Треба дійсно володіти незвичайною посвятою та силою волі аби в таких умовах знайти час і енергію для своєї улюбленої праці...

Як і можна було сподіватися, праці д-ра Максима Бойка не могли залишитися поза увагою також українських науковців на Україні. Як довідуємося з цієї книжки, вже появилися дуже позитивні відгуки на праці Бойка трьох відомих наших краєзнавців, а саме: Григорій Аркушин — „Волиніяна Максима Бойка" („Народна Трибуна", 20-го січня 1993 р.), Г. В. Бухало — „Літописець Волинського краю" (реферат на конференції в Осторозі) та Григорій Гуртовий — „Науковий подвиг волинянина" („Волинь") — волинська обласна незалежна газета, 14-го січня 1993 р.). Хочемо сподіватися, що хоч і не всі, але бодай дещо з найголовніших праць М. Бойка незабаром буде перевидано також на рідних землях.

Ті, хто бажав би набути „Бібліографію волинознавства в Північній Америці" або інші праці М. Бойка, може звертатися на адресу: Dr. Maxym Boiko, Indiana University Library, 519, Bloomington, Ind. 47405.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ДО ВСІХ, КОМУ ДОРОГА СПРАВА РОЗБУДОВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Дорогі Земляки!

Ми всі щасливі, бо дожили до такого часу, коли дорога нам Україна стала вільною і незалежною державою.

З преси довідуємось про важкий шлях закріплення самостійности і державности молодої незалежної держави в обличчі всяких перешкод політичного й економічного порядку та в обличчі зазіхань на її самостійність старих і нових імперських сил.

Маючи це на увазі, ми знаємо, що в таких умовах важко творити власну національну армію, яка стала б на захист Батьківщини. На шляху творення власної надійної армії знаходимо багато перешкод, які не все легко подолати. Саме тому потрібна і тут наша фінансова та моральна поміч, яка підсилювала б і зусилля будівничих, і висліди їхньої корисної праці.

Було б дуже побажано, щоб і ми, громадяни західньої діяспори, кому дорога справа створення надійних Збройних Сил України, вислали нашу щедру пожертву до Міністерства Оборони України на понижчу адресу:

UKRAINE
УКРАЇНА
252167 Київ
Проспект Повітрянофлотський, 6
Міністерство Оборони України
Ген. Іван Іванович Штопенко
Начальник управління фінансів

Найкраще пересилати гроші за посередництвом українських висилкових агенцій, які доручають готівку безпосередньо на вказану адресу.

Ініціятор

О. Цибрівська...

(Закінчення зі стор. 1)

Гуцульщини" М. Колесси і 4-та баляда Ф. Шопена.

У суботу, 10-го липня відбувся в „Гражді" концерт віольончелістки Н. Хоми, Орися Цибрівська виконувала партію фортепіяно. Піяністка також акомпануватиме під час сольового концерту Оксани Кровицької (сопрано), який відбудеться в Центрі Української Культури у суботу, 24-го липня.

Під час розмови в редакції О. Цибрівська з вдячністю відзначила вклад Ігоря Соневицького, керівника Центру Української Культури в Гантері, Н. Й., у справу збереження і розвитку українського мистецтва в діяспорі.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 26-го червня 1993 р. відійшла у вічність на 87-му році життя наша найдорожча

МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА

бл. п.

АННА МЕРЕЩАК

Залишила в смутку:
сина — ВОЛОДИМИРА КОЗБУТА з дружиною на Фльориді
братів — ЙОСИФА І ВОЛОДИМИРА КОШІРКІВ в Пітсбурґу, Па.
трьох внуків, шість правнуків в Ню Йорку

Похована на цвинтарі Олівет в Ню Йорку.

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що в неділю, 11-го липня 1993 р. о год. 5:30 ранку відійшла від нас у вічність

дорога ДРУЖИНА, ТЬОТЯ

бл. п.

МІЛЯ ТАРАСІВСКА
з дому ПАЛЬЧИНСЬКА

ПАНАХИДА — вівторок, 13-го липня о год. 6:30 веч. в похоронному заведенні Bizub, 1313 Van Heuten Ave., Клифтон, Ню Джерзі.

ПОХОРОН в середу, 14-го липня о год. 9-ій ранку у церкві св. Вознесіння, 635 Broad St., Клифтон, Н. Дж.

У глибокому смутку:
муж — ТЕОДОР
племінниця — КАТЕРИНА
племінники — ДЖОРДЖ І ТАМІ
та близька і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 10-го липня 1993 р. відійшов у вічність на 79-му році життя наш найдорожчий і незабутній

МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

ПАВЛО ОЛЕГ ЛОНКЕВИЧ

ПАНАХИДА — неділя, 11-го липня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні H. B. Humiston, Кергонксон, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — понеділок, 12-го липня в цьому ж заведенні о год. 10:30 рано а о год. 11-ій Служба Божа в церкві св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й., а відтак на місцевий цвинтар.

У глибокому смутку залишені:
дружина — КОРНЕЛЯ ОЛЬГА
син — БОРИС з дружиною ХРИСТЕЮ
внуки — АРІЯННА І НИКОЛА
сестри —
МАРІЯ КОСТЕК з донею АЛЕКСАНДРОЮ
НАТАЛКА ОЛІЙНИК з родиною
ІРЕНА СОРОКА з родиною в Україні
брати —
РОСТИСЛАВ з родиною в Україні
ЗЕНКО з родиною в Україні
шваґрова — ОРИСЯ СЕНИЩАК з родиною
шваґри —
БОГДАН САВЧУК з родиною
ЗЕНЬО САВЧУК з родиною
кузени —
МАРКО ЛОНКЕВИЧ з родиною
о. БОГДАН СМИК з родиною
д-р РОМАН СМИК з родиною
ЮРКО УСАТИЙ з родиною
кузинка — НАТАЛІЯ ҐУРАН з родиною
та родина в Україні і Польщі

Головна Управа
Об'єднання кол. Вояків Українців в Америці
ділиться сумною вісткою з членами й українським громадянством, що 5-го червня 1993 р. відійшов у Божу вічність

бл. п.

Володимир Мартинець

довголітній член нюаркського відділу ОбВУА, колишній член УВО, випускник військової підхорунжівки, член ОУН, політв'язень польських і німецьких тюрем концтаборів.

ПАНАХИДА відбулася 8-го червня 1993 р. в похоронному заведенні Gray-Parker, 100 East Main St., Po. Jervis, N.Y.

ПОХОРОН відбувся 9-го червня з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Володимира, де була відслужена Заупокійна св. Літургія, опісля тлінні останки похоронено на місцевому цвинтарі в Ґлен Спей, Н. Й.

Родині покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

Головна Управа ОбВУА

Св. п. В. Мигаль

Рідшають ряди третьої хвилі української еміграції до Канади. Це були в більшості ті, що виростали і формувались у міжвоєнних роках. Ці люди зіграли позитивну ролю під час першої російсько-комуністичної інвазії Галичини. Ними і в 1941 році були заповнені катівні смерти, а ті, що пережили ті роки, стали потім остоєю збереження молоді перед німецьким вивозом на примусові роботи під аліянтські бомби. Вони ж потім стали разом уже з молодшою генерацією основою Дивізії „Галичина", а згодом Першої Дивізії УНАрмії.

Один із покоління тих часів мгр Володимир (Дзюник) Мигаль відійшов у засвіти 13-го травня 1993 року, у вечірніх годинах, в лікарні Дір Ладж Сентр, у Вінніпезі. Його життєвий шлях не встелений пелюстками квітів, бо йому, як і його поколінню, доля призначила пережити дві Світові війни.

Володимир народився 15-го квітня 1906 року, в Яворові, Галичина, в батьків Андрія та Олени з Мартиновичів. Батько працював судовим урядником у Львові. Навчання почав Володимир 1912 року в єдиній львівській україномовній початковій школі ім. Маркіяна Шашкевича. Та невдовзі мусів перервати, бо з вибухом війни 1914 року його батька евакуювали до Праґи, а потім до Пільзна в Чехії. Там він продовжував навчання в німецькомовній школі до 1918 р., коли батьки могли повернутись до Львова. Тут почав учитися в українській гімназії „Філії" і одночасно брати лекції гри на скрипці в Музичнім інституті ім. Миколи Лисенка. Закінчивши гімназію, відразу записався на юридичний факультет Львівського університету, що його закінчив науковим ступнем магістра права.

Почався новий етап життя. Закінчивши юридичний факультет, вирішив далі піти по тій лінії. Поступив на адвокатську практику спочатку в адвоката д-ра Шевчука, а потім у д-ра Голубовського у Львові. Але в тому часі появився новий польський закон, який обмежував у великій мірі свободу адвокатської практики. Побачивши перед собою неясні горизонти в секторі адвокатури, змушений був піти по іншій лінії — фінансовій. Відбувши однорічний курс у Варшавському університеті, став працювати в державному фінансовому відділі в містах Бидґощі, Ґрудзьондзу, а потім у портовому місті Ґдині, як заступник, а згодом і директор відділу.

З вибухом війни 1-го вересня 1939 року, Володимир, застережений своїм товаришем, змінив місце перебування і в такий спосіб уникнув арешту польською поліцією. Звідтам переїхав на польські терени, окуповані німцями, де і працював до початку німецько-совєтської війни 1941 року. Коли німці витиснули совєтські війська зі Львова, він повернувся туди і став на працю в Центросоюзі Української Кооперації.

У Львові він віднайшов свою наречену Стефанію Сас, і вони побралися 1942 року. За півтори року їм народилася доня Роксоляна. Та воєнні фронти котилися і наближалися до Львова. Почався „великий ісход". Сотні тисяч українців залишали рідні землі, щоб не потрапити вдруге в російсько-комуністичну неволю. Виїхали і Мигалі. Опинилися в Східній Німеччині, яку західні аліянти передали після капітуляції Німеччини Совєтському Союзові. Щоб уникнути депортації при допомозі американців Володимир з родиною виїхав до Бельгії, де працював у вугільній копальні. У 1956 році родина в Монтреалі стягнула їх до Канади.

У Монтреалі Володимир прцював два роки на фабриці випалювання кафлів. В 1958 році прийняв працю учителя українознавчої школи Товариства „Просвіта" в Кенорі, Онт. Одначе після двох років переїхав на працю до тижневика „Новий Шлях" у Вінніпезі. Згодом йому вдалось відкупити асекураційне підприємство, в якому вони обоє з дружиною Стефанією працювали аж до переходу Володимира на емеритуру — у віці 75 років.

Володимир, чи як ми його в родині називали, Дзюник, вже в юних роках виявляв громадські заінтересування. Ще будучи в початкових клясах гімназії, вступив в ряди молодіжної організації Пласт, пізніше, в середніх клясах, він кожного року, під час літніх вакацій, відбував літні пластові табори, займаючи згодом керівні становища. У роках університетських студій він став членом руханково-спортової організації „Сокіл". Будучи членом центральної старшини „Сокіл-Батько", неодноразово відвідував теренові сокільські „гнізда" в повітових містах. 1932 року відбувався сокільський з'їзд в Бузьку (місце моєї праці), на якому Володимир репрезентував Центральну Старшину і прочитав доповідь про тогочасні завдання тієї організації. Разом зі своїм шкільним товаришем, пізніше композитором Анатолієм Кос-Анатольським, створили невеличку оркестру, з якою, маючи контракти, грали кожної суботи до танців. Це був їхній студентський заробіток. Працюючи під час війни в Центросоюзі, він часто виїздив в окружні кооперативні осередки, де давав книговодські настанови для рахівників низових кооператив.

Мгр Володимир Мигаль — людина зрівноваженої вдачі, кришталевого характеру, при тому рішучий і невгнутий у своїх поглядах. Завжди вмів пошанувати думки й погляди інших. Хоч це не входило в сферу його професійних заінтересувань, проте він дуже цікавився родовими признаками (походження, герби, інсигнія, фотографії). Хоч у обмеженій кількості користуючись достовірними матеріялами, він опрацював родовід родини Мигалів Сокальщини, однієї з північно-західніх віток Галичини, осягнувши чотири покоління вглиб. Такий же родовід опрацював за лінією своєї матері — рід Мартиновичів. Наскільки дозволяли йому умовини, старався втримувати родинні контакти в найширшому засягу.

Бог благословив їх одною донею Роксоляною, замужньою Дем'янчук, висококваліфіованою фармацевткою. У неї дочка Аріядна, також фармацевтка, син Арко, студент медицини. Володимир залишив сестру Ярославу Харак з сином Петром, двоюрідних братів — Бориса Мигаля в Отаві, Григорія Мигаля у Тандер Бей, племінників — Наталку, Тараса, Євгена Мигалів у Торонто, Лідію Лугову в Монтреалі, Марійку Митрович — у Парижі, дальшу рідню в Україні, Польщі, Франції, ЗСА.

Мені, як двоюрідному братові, нелегко писати оцей спомин-некролог, будучи свідомим, що тут і там полишив важливі моменти нашого минулого.

Спочивай, брате, у снах про минуле, а ми в своїх молитвах і думках пам'ятатимемо Тебе в усі часи.

Григорій Мигаль

Заслужений педагог

Не багато є шкіл українознавства у діяспорі, в яких директором школи є педагог впродовж 20 або більше років. На цьому дуже відповідальному становищі, перед батьками і українською громадою, є людина пересічно не довше як 10 років.

Багато чинників складається на це, чому одній людині вдається бути тільки кілька років директором, а другій десятки. Головну ролю грає тут сама особистість директора, його професійне підготовлення, відданість, вмілості спілкування з учителями і батьками, велика його любов до дітей, особиста культура і т.д.

І. Дмитерко

Ірина Дмитерко є директоркою школи українознавства при церкві св. Йосифа в Чикаґо вже понад 20 років. Серед всіх шкіл українознавства в Чикаґо вона найдовше була на цьому відповідальному становищі.

І. Дмитерко народилася 17-го грудня 1922 року в Винниках біля Львова у свідомій українській родині Анастазії та Івана Чайки. Народну школу закінчила у Винниках, а вчительський семінар у Сестер Василіянок у Львові. У 1940 році вступила на філософічний факультет Львівського Університету, та за добрі успіхи в науці отримала сталінську нагороду. Під час студій пізнала студента медицини Ігоря Дмитерка, за якого вийшла заміж в 1942 році. Через рік народилася їм доня Оксана.

У наслідок війни молода родина Дмитерків примушена була покинути рідну землю та шукати нового місця поселення. Після довгої і важкої мандрівки опинилися вони в Новому Ульмі, Німеччина, і там народився їм син Юрко. В 1950 році прибули до Америки і замешкали в місті Ст. Джозеф, Мо. Там Ігор Дмитерко закінчив студії ступенем магістра хемії. Через дев'ять років прибули до Чикаґо, де незадовго народився син Олександер.

Коли діти підросли І. Дмитерко рішила продовжувати студії, щоб могти працювати в улюбленому вчительському фаху. Спершу закінчила Амундсен Джуніор коледж з відзначенням, а відтак Іллинойський університет також з високим відзначенням. За визначні успіхи в науці отримала нагороду. Після успішного закінчення студій стає вчителькою іноземних мов (німецької, еспанської) в середній школі Іст Провайзо, де віддано перепрацювала 17 літ. Водночас вчителює разом з чоловіком Ігорем в школі українознавства при церкві св. Йосифа.

В рідній школі І. Дмитерко виказала скоро свої педагогічні здібності, працьовитість та любов до української дитини. У короткому часі вона стає директоркою цієї школи і всю свою увагу зосереджує покращанню навчання в цій школі. У тій школі переважають діти, які володіють тільки англійською мовою. Щоб дітям улегшити навчання та більше їх зацікавити школою, перемінено цілу школу на двомовне навчання (від садочку до 8 кляси, 43 дітей в цілій школі). Нова система навчання збільшила число учнів та дала побажанні результати. Час від часу діти люблять вивчати щось відмінного, як писання й читання. Тому на лекціях культури вчителька Стефанія Шавінська навчає дітей народного мистецтва (різьбу, малювання, вишивання, писанкарство тощо). Всі новості у школі притягають увагу більше дітей і батьків. Треба тут згадати про працю батьків у школі.

У кожній школі українознавства велику ролю грає співпраця Батьківського Комітету та вчительського збору. У школі св. Йосифа це спілкування існує весь час, І. Дмитерко вміло притягає до праці батьків. Впродовж років головою Батьківського Комітету був інж. Лев Боднар, який виконав велику працю в цій школі і всеціло був відданий її. Велику працю в цьому комітеті вложили також такі батьки, як Марія Длугош, теперішня голова, Ярослав Мандзій, Лев і Іванна Смолинські та інші батьки. Багато праці і зусиль докладає духовний опікун цієї школи, а саме парох о. д-р Василь Білинський. Праця у цій школі проходить гармонійно, дружньо, тому що керує нею особа з великим тактом, особистою культурою та сповнена великою любов'ю до дітей.

Віра Зельвак

ПАРЛЯМЕНТ ЛАТВІЇ оприлюднив заяву, в якій висловлено підтримку „стремлінням Естонії ліквідувати наслідки окупації і колонізації". Як засвідчує цей документ, парлямент Латвії „трактує погрози владних структур Росії і застосовані проти Естонії санкції, як грубий політичний тиск з метою втримати у сфері свого впливу балтійські держави і розколоти їхню єдність". Поглиблення співробітництва балтійських країн, підкреслюється в заяві, є особливо важливим в обставинах, „коли Росія взяла курс на конфронтацію з членом балтійської родини — Естонією".

ТУРИСТИЧНИЙ ДОВІДНИК КОШТУЄ ТРОХИ БІЛЬШЕ

У повідомленні про довідник „'Україна', ґід для туристів" („Свобода", ч. 124 з 1-го липня) — ціна цього довідника повинна бути 27 дол. 75 центів. — Ред.

СТЕПАН САСАЛА мол. член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж. помер 17-го квітня 1993 року на 79-му році життя. Нар. 29-го липня 1913 року в Перт Амбою, Н.Дж. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку Енні Сасала і Барбару Грензен. Похорон відбувся 22-го квітня 1993 року на цвинтарі укр. церкви в Вудбридж, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Завійський, секр.

ТЕОДОР ЛАБУЗА член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою Н.Дж. помер 16-го квітня 1993 року на 77-му році життя. Нар. 13-го квітня 1915 року в Перт Амбою, Н.Дж. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся 20-го квітня 1993 року на укр. кат. цвинтарі в Гопловн, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Завійський, секр.

АННА ГРИВНАК член УНС Відділу 11-го Т-ва ім. св. Михаїла в Джанставні, Па. померла 6-го квітня 1993 року на 69-му році життя. Нар. 13-го листопада 1923 року в Джанставні, Па. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку мужа Мартина, синів Івана і Юрія, дочку Памелю, брата Волтера, Павла Сущака і сестру Стефанію Сущак. Похорон відбувся 12-го квітня 1993 року на цвинтарі св. Володимира в Джанставні, Па.

Вічна Її Пам'ять!

Іван Сілений, секр.

ІВАН ІВАНОНКІВ член УНС Відділу 96-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Пітсбурґу, Па. помер 21-го квітня 1993 року на 60-му році життя. Нар. 21-го лютого 1933 року в Україні. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Катерину, синів: Тараса, Реймонда й Івана; 4-ох внуків і 6 внучок, маму Палагну, сестру Ірену і двоє племінників в Англії. Похорон відбувся 24-го квітня 1993 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Пітсбурґу, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Драпала, секр.